

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-05231/21-4

ROZHODNUTÍ

Úřad pro ochranu osobních údajů jako orgán příslušný podle § 16b odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném znění, a ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, rozhodl ve smyslu ustanovení § 98 správního řádu ve zkráceném přezkumném řízení t a k t o:

Podle ustanovení § 97 odst. 3 správního řádu se rozhodnutí předsedy XXXXX, sídlem XXXXX, XXXXX ze dne 1. 12. 2021, č.j. XXXXX, kterým bylo zamítnuto odvolání/rozklad proti rozhodnutí XXXXX ze dne 26. 10. 2021, č.j. XXXXX, o odmítnutí žádosti o informace spolku XXXXX, pobočný spolek, sídlem, IČO: XXXXX **ruší a věc se vrací k novému projednání** odvolacímu orgánu – XXXXX.

Podle ustanovení § 99 odst. 1 správního řádu nastávají účinky rozhodnutí v přezkumném řízení ode dne právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění

I.

Úřad obdržel dne 13. 12. 2021 podnět spolku XXXXX, pobočný spolek, sídlem XXXXX, IČO: XXXXX (dále jen „žadatel o informace“), k provedení přezkumného řízení k vydanému rozhodnutí XXXXX, sídlem XXXXX ze dne 1. 12. 2021, č.j. XXXXX, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí XXXXX ze dne 26. 10. 2021, č.j. XXXXX (dále jen „povinný subjekt“) o odmítnutí žádosti, podané dle zákona č. 106/1999 Sb. dne 12. 10. 2021, ve které bylo požadováno poskytnutí následujících informací:

„Elektronické kopie žádosti o poskytnutí podpory vedené XXXXX pod č.j. XXXXX na realizaci projektu „XXXXX“ včetně příloh, a elektronickou kopii vyhodnocení kompletního vyúčtování skutečně vynaložených finančních prostředků na realizaci účelu, na který se podpora poskytuje, jehož předložení povinnému je podmínkou rozhodnutí o poskytnutí podpory č. XXXXX.“

Povinný subjekt žadatelovu žádost odmítl rozhodnutím ze dne 26. 10. 2021, č.j. XXXXX. Povinný subjekt se v rozhodnutí odvolává na to, že obdobné informace, které nyní požaduje

žadatel, jsou předmětem žaloby, kterou aktuálně projednává Krajský soud v Brně, pod sp. zn. 30 A 112/2020 a která se týká žadatele (společnost Navrátilova s.r.o.), propojené s žadatelem v nyní posuzovaném případě. Povinný subjekt se také odvolává na „zjevně šikanózní aktivitu žadatele“.

Proti rozhodnutí povinného subjektu podal žadatel dne 9. 11. 2021 odvolání. Žadatelovo odvolání bylo povinným subjektem posouzeno jako rozklad s poukazem na § 31 odst. 6 zákona č. 321/2004 Sb., o vinohradnictví a vinařství, ve znění pozdějších předpisů. O žadatelově odvolání/rozkladu rozhodl XXXXX (dále jen „nadřízený orgán“ nebo „odvolací orgán“) dne 1. 12. 2021, č.j. XXXXX, který rozhodnutí povinného subjektu potvrdil. Nadřízený orgán pak ve svém rozhodnutí upozorňuje na personální a majetkové propojení osoby nynějšího žadatele s osobou žalobce, s nímž povinný subjekt vede soudní spor u výše uvedeného Krajského soudu v Brně. Tvrzení povinného subjektu o „šikanózní aktivitě žadatele“ nadřízený orgán přisvědčuje. Rozhodnutí nadřízeného orgánu na základě žadatelova podnětu ze dne 13. 12. 2021 předmětem tohoto zkráceného přezkumného řízení.

II.

Po prostudování spisového materiálu, podaného podnětu Úřad dospěl k závěru, že odvolací orgán ve svém rozhodnutí pochybil, když žadatelovo odvolání zamítl a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil, aniž by se řádně zabýval žadatelovými námitkami uplatněnými v odvolání, a aniž by řádně přezkoumal soulad rozhodnutí povinného subjektu a řízení, které mu předcházelo, s právními předpisy v souladu s ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu. Úřad zároveň shledal, že závažného pochybení se dopustil i povinný subjekt, a to z následujících důvodů.

Jak vyplývá z vlastního šetření Úřadu jsou požadované informace, včetně rozhodnutí obsahující obdobnou argumentaci povinného subjektu, součástí aktuálně probíhajícího soudního řízení u Krajského soudu v Brně, pod sp. zn. 30 A 112/2020 ve věci odlišného žadatele (jak již bylo uvedeno výše), které bude ukončeno vydáním rozhodnutí (rozsudku) výše uvedeným soudem. Úřad nevyklučuje nutnost ochrany požadovaných informací, avšak shledal, že povinný subjekt nedostatečně zdůvodnil, jakým konkrétním způsobem by mělo případné poskytnutí požadovaných údajů (např. v anonymizované podobě) zmařit předmět výše uvedeného soudního řízení. Odvolací orgán pak pouze přisvědčil argumentaci povinného subjektu. Úřad tak dospěl k závěru, že odůvodnění obou správních orgánů týkající se tohoto primárního důvodu je nutno hodnotit jako velmi stručné, obecné a neobsahující žádné správní uvážení, respektive odůvodnění, jenž by bylo po věcné stránce přezkoumatelné, zde chybí.

Dle soudní praxe je rozhodnutí správního orgánu nepřezkoumatelné, pokud z něj soud nemůže zjistit, o čem bylo rozhodnuto, jak bylo rozhodnuto, nebo proč tak bylo rozhodnuto. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle (srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 - 75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 24. 9. 2003, čj. 7 A 547/2002 - 24 a ze dne 21. 12. 2006, čj. 2 As 37/2006 - 63, publ. pod č. 1112/2007 Sb. NSS). Zároveň judikatura dovodila, že nedostatečné odůvodnění správního rozhodnutí není důvodem pro zrušení

tohoto rozhodnutí, pokud jsou skutkové údaje, z nichž správní orgán vycházel, obsahem správního spisu, a skutkové a právní úvahy správního orgánu, které vedly k vydání rozhodnutí, jsou ze spisu alespoň v základních rysech bez pochyb rekonstruovatelné. Účelem soudního přezkumu správních rozhodnutí totiž není lpění na formální dokonalosti správních rozhodnutí, ale účinná ochrana veřejných subjektivních práv adresátů veřejné správy. Klíčové tedy je, že soud může učinit úvahu o tom, zda je rozhodnutí správního orgánu po právní i skutkové stránce v souladu se zákonem (rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2007, č.j. 6 Ads 87/2006 - 36).

Podle ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. neposkytují povinné subjekty informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků, což znamená, že se obecně neposkytují informace související s rozhodováním soudů, s postupem soudů a jejich úkony směřujícími ke zjištění skutkového stavu věci a s úkony účastníků učiněnými vůči soudu a ostatním účastníkům řízení, a to z důvodu, že by takové řízení mohlo být poskytnutím tohoto druhu informací ovlivněno nebo narušeno. Vždy je nutno uvést jednoznačný důvod, který správní orgán vede k omezení základního politického práva. Úřad v této souvislosti poukazuje na rozsudek Městského soudu ze dne 23. 2. 2007, č.j. 10 Ca 144/2005-37: *„Požadavek na poskytnutí anonymizovaných pravomocných rozsudků ve věcech určitého druhu nemůže být odmítnut obecně s tím, že jde o informace o „rozhodovací činnosti soudů“ ve smyslu § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, neboť takový výklad tohoto pojmu je výkladem nepřípustně rozšiřujícím. Vždy je nutno jednoznačně zjistit nezbytnost a konkrétní důvod vedoucí k omezení práva na takovouto informaci a posoudit, zda by omezením tohoto práva nedošlo k nepřiměřenému ohrožení zájmů chráněných jinými předpisy či zásahu do práv jiných osob. V tomto smyslu zavazuje povinné subjekty § 12 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.“* Z uvedeného ustanovení zákona č. 106/1999 Sb. však oba správní orgány dovozují velmi široký závěr, že pokud se vede soudní řízení, je to automaticky důvodem pro odmítnutí žádosti o poskytnutí informace. Tento automatický závěr však z uvedeného důvodu pro omezení ústavně zaručeného politického práva garantovaného článkem 17 Listiny základních práv a svobod rozhodně neplyne.

Úřad dále konstatuje, že informace z probíhajícího soudního řízení (pozn. ve kterém jednotliví účastníci uplatňují svá práva a ve kterém mají své povinnosti) nelze získávat bez jakýchkoli omezení prostřednictvím zákona č. 106/1999 Sb. třetími osobami, které účastníky soudního řízení nejsou. Dále nelze opomenout pravidla pro nahlížení do soudních spisů upravená přímo v konkrétních procesních právních předpisech (zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád apod.). *„Určité komplikace související s poskytováním informací o soudních řízeních jsou obdobné jako v případě řízení správních, neboť rovněž zde relevantní procesní předpisy (soudní řád správní a občanský soudní řád) upravují zvláštní pravidla pro nahlížení do soudních spisů.“* Citováno z FUREK, A.; ROTHANZL, L.; JIROVEC, T. *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář.* 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016. s. 543.

Odvolační orgán uvedl ustanovení § 11 odst. 4 písm. b) zákona č. 106/1999 Sb. a učinil automatický závěr, že pokud se vede soudní řízení, je zde důvod pro odmítnutí žádosti o informace, jak Úřad již uvedl, tento závěr není správný. Oba správní orgány svou argumentaci v tomto směru v předmětném rozhodnutí nikterak blíže nekonkretizovaly a prakticky se pouze odvolávají na shodné informace a totožnou osobu předsedy, spojující

nynějšího žadatele s žalobcem v soudním řízení vedeném Krajským soudem v Brně, sp. zn. 30 A 112/2020. Oba správní orgány pak neuvedly konkrétní důvody, které je k tomuto postupu vedly, nebo v čem spočívá případné ohrožení probíhajícího soudního řízení ve věci totožných informací. Své správní uvážení nerozvedly a není možné tedy jejich závěry posoudit a rozhodnout, zda jsou správné, logické či nikoliv právě pro jejich naprostou absenci. Rozhodnutí odvolacího orgánu, který fakticky přisvědčil argumentaci povinného subjektu, je tedy nepřezkoumatelné, když navíc opakovaně zdůrazňuje, že jde o hlavní důvod, pro který informace neposkytl.

Úřad dále konstatuje, že **i další důvod, který vedl k odmítnutí žádosti je správními orgány odůvodněn vágně.** Úřad dospěl k závěru, že oba správní orgány ve svých rozhodnutích nedostatečným způsobem zdůvodnily, v čem spatřují znaky zneužití práva na informace, na podkladě něhož lze žádost zamítnout. Úřad tak podpůrně odkazuje k autorům komentáře k zákonu č. 106/1999 Sb., kteří uvádějí, že „*vyhodnocení určité žádosti jako zneužití práva (resp. žadatele jako osoby zneužívající subjektivní veřejné právo na informace) je relativně obtížné posoudit. Judikatura v těchto případech zdůrazňuje, že každou žádost je nutno hodnotit individuálně, takže nelze o určitém žadateli a priori říci, že jakákoli jím podávaná žádost (či jiná procesní aktivita) má charakter zneužití práva na informace [srov. rozsudky NSS č. j. 2 As 24/2015-52, č. j. 6 As 68/2014-21 (bod 34) a č. j. 1 As 54/2010-29]. To samozřejmě nijak nevylučuje zkoumání kontextu podané žádosti a zohlednění všech dalších žadatelem podávaných žádostí, tedy hledání určitého jednotícího šikanózního úmyslu (cíle) na straně žadatele, vždy je však nutné tento kontext zasadit a propojit s konkrétní vyřizovanou žádostí (ke zkoumání motivu žadatele v této souvislosti srov. rozsudek MS v Praze č. j. 10 A 34/2011-54, citovaný v komentáři k § 14 odst. 2). V praxi jsou obvykle za takové šikanózní žadatele považováni žadatelé, kteří podávají velké množství žádostí nebo kteří se opakovaně domáhají poskytnutí velkého množství informací. K označení žadatele jako osoby zneužívající právo na informace však tyto znaky nelze považovat za dostačující, neboť zákon množství informací ani podávaných žádostí jednotlivými žadateli nelimituje, naopak s nimi „mlčky“ počítá, když umožňuje prodloužení lhůty pro vyřízení žádosti o poskytnutí informace i uplatnění úhrady za mimořádně rozsáhlé vyhledání informací [např. žadatel, který se zajímá o určitý globální problém, jistě bude zcela legitimně podávat velké množství žádostí vztahujících se k tomuto tématu, a to ať již u jednoho povinného subjektu či u celé řady více povinných subjektů (srov. rozsudek KS v Ostravě č. j. 22 A 35/2013-49 nebo rozsudek NSS č. j. 10 As 112/2015-54) a sotva bude možné jeho postup bez dalšího považovat za zneužití práva na informace, když veškeré jím „poptávané“ údaje mají společného jmenovatele]. **Obecně proto lze říci, že o zneužití práva na informace půjde jen tehdy, jestliže k tomuto „množstevnímu“ aspektu přistoupí i určitý další faktor, jenž bude zcela nepochybně indikovat zneužívání tohoto práva** (srov. shodně též názory judikatury, zejména rozsudky NSS č. j. 2 As 24/2015-52, č. j. 6 As 68/2014-21, č. j. 9 As 111/2011-30 a č. j. 1 As 59/2012-33). **Může se jednat např. o podávání velkého množství žádostí o poskytnutí různorodých informací, které spolu obsahově nesouvisejí, o snahu „paralyzovat“ množstvím podávaných žádostí vyřizování běžné agendy povinnými subjekty (např. v malých obcích, které nemají uvolněné obecní funkcionáře, může „aktivita“ takového žadatele prakticky zastavit vyřizování jiných běžných agend), neúčelné podávání stížností podle § 16a v situacích, v nichž již žadatel informace získal, byť po lhůtě, opakované nezaplacení zjevně oprávněné úhrady nákladů (např. úhrady za poskytnutí listinných kopií, u nichž není spor o množství ani výši úhrady), bezsmyslné trvání na zaslání informací elektronicky, když byly poskytnuty v listinné formě (nejde-li o případy, kdy je***

zjevné, že žadatel chce s informacemi dále elektronicky „pracovat“), bezdůvodné trvání na přímém poskytnutí zveřejněných informací [srov. rozsudek NSS č. j. 1 As 162/2014-63 (3276/2015 Sb. NSS), bod 54 odůvodnění] či tematicky zcela zjevně nesmyslné otázky (z judikatury typu kdo dne XY zametal nádvoří státního zámku MN apod.). NSS používá výstižné zobecňující označení takových osob jako osob vedoucích „spor pro spor“ a nikoli pro získání informace (např. rozsudek NSS č. j. 8 As 182/2014-12). Jestliže množství žádostí podávaných jedním žadatelem (eventuálně více „spojenými“ či personálně propojenými žadateli) skutečně povinnému subjektu zabraňuje plnění ostatních zákonných povinností a má-li takové jednání „šikanozní cíl“ (třeba jen rozumně dovoditelný, nikoli žadatelem výslovně projevový), bude možné hovořit o zneužívání práva na informace.“ A o kus dále „v této souvislosti je diskutní, do jaké míry může být jako znak zneužití práva na informace uvažováno o úmyslu žadatele, tedy o účelu získání informace. Správní soudy obecně odmítají posuzování důvodu podání žádosti ze strany povinných subjektů, jen výjimečně připouštějí jeho zohlednění v případě uvažovaného zneužití práva na informace (blíže srov. komentář k § 13 a 14). Cíl (důvod) podání žádosti tedy sám o sobě může indikovat zneužití práva na informace, resp. snahu získat informace k cíli, který se přičií zákonu. Příkladem může být získávání informací o fyzické osobě pro účely soukromoprávního sporu (z praxe je známo několik případů, kdy rozvádějící se manžel usiluje o získání informací o druhém manželovi, cestou SvlInf, a přitom se jedná o takové informace, které zjevně budou využity v soudním sporu). Jiným příkladem může být zjevná snaha se „mstít“ pracovníkovi veřejné správy např. za vydané rozhodnutí tím, že si o něm žadatel (účastník jiného řízení) takto získává informace (žádosti o informace mající povahu specifického stalkingu). Obecně tedy platí, že úmysl žadatele na zneužití práva na informace skutečně může ukazovat. Problémem pak bude spíše způsob, jak takový úmysl prokázat. Vyjma „naivních“ žadatelů, kteří v žádosti sami takový úmysl vyjví, je totiž problém žadateli prokázat, že na jeho straně je skutečně žádostí sledován protiprávní úmysl. Obvykle bude nutné usuzovat z kontextu žádosti a chování žadatele v jiných případech.“ Citováno z FUREK, A.; ROTHANZL, L.; JIROVEC, T. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. 1. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016, str. 770 – 772.

Úřad nad rámec výše uvedeného konstatuje, že žadatel v části svého podání ze dne 13. 12. 2021 namítá podjatost zaměstnance XXXXX, který vyhotovil napadené rozhodnutí, příp. dalších osob. Úřad připomíná, že je jeho působnost omezena pouze na zákon č. 106/1999 Sb. a posuzování podjatosti úředních osob do této působnosti nespadá.

III.

Rozhodnutí o odvolání nebylo vydáno v souladu s právními předpisy, konkrétně § 3 a § 89 odst. 2 správního řádu, když v odůvodnění rozhodnutí se odvolací orgán řádně nevypořádal se skutkovým a právním stavem v době jeho vydání. Úřad připomíná, že odůvodnění rozhodnutí má zásadní význam z hlediska přesvědčivosti rozhodnutí a zejména z hlediska přezkoumání rozhodnutí nadřízeným orgánem, kdy musí mít nadřízený správní orgán možnost dohledat, z jakých důvodů a skutečností bylo ve věci rozhodnuto tak, jak správní orgán ve výroku svého rozhodnutí uvedl.

Z výše uvedených důvodů dospěl Úřad k závěru, že jsou splněny zákonné podmínky pro zahájení přezkumného řízení. Ze shromážděných podkladů, rozhodnutí povinného subjektu

i nadřízeného orgánu, podnětu žadatele o informace a dalších podkladů, je porušení právních předpisů zjevné a není třeba dalšího dokazování. Z tohoto důvodu bylo možné přistoupit k vydání rozhodnutí v rámci zkráceného přezkumného řízení.

IV.

Úřad na základě řádně zjištěného stavu věci dospěl k závěru, že rozhodnutí předsedy XXXXX bylo vydáno v rozporu s právními předpisy, a to zejména v rozporu s ustanovením § 3 a § 89 odst. 2 správního řádu. **Z tohoto důvodu Úřad rozhodnutí nadřízeného orgánu ruší a věc mu vrací k novému projednání**, když tento opětovně posoudí žadatelovo odvolání v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. a zejména ustanovením § 89 odst. 2 správního řádu. Nadřízený orgán musí znovu posoudit napadené rozhodnutí, a v případě, že se s jeho obsahem, respektive aplikovanými důvody pro odepření požadovaných informací, plně neztotožní, bude postupovat dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu, přičemž zohlední Úřadem vytýkané pochybení a závazně stanoví povinnému subjektu další postup při opětovném vyřízení žádosti. Pokud se nadřízený orgán při novém projednání žadatelova odvolání ztotožní s rozhodnutím povinného subjektu, pak bude postupovat dle § 90 odst. 5 správního řádu. Nicméně v této souvislosti je nezbytné, aby se nadřízený orgán jednak vypořádal se všemi námitkami žadatele v jeho odvolání, a provedl nové správní uvážení, kterým by shledané nedostatky zhojil tak, aby bylo jeho rozhodnutí po právní i skutkové stránce přezkoumatelné.

V souladu s ustanovením § 99 odst. 1 správního řádu Úřad stanovil účinky tohoto rozhodnutí ode dne, kdy toto rozhodnutí nabude právní moci.

Z výše uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto usnesení.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podle § 152 odst. 1 správního řádu podat do 15 dnů ode dne jeho oznámení rozklad k předsedovi Úřadu pro ochranu osobních údajů, který o rozkladu rozhodne, a to prostřednictvím Úřadu pro ochranu osobních údajů.

Praha 28. února 2022

Mgr. Filip Jebavý
pověřen zastupováním
vedoucího odd. přezkumu
(podepsáno elektronicky)

Rozdělovník:

1. XXXXX
2. XXXXX